

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΗ. HAMBLEDΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΙΣΣΙΣ ΣΟΥ'ΙΝΥ

Ο πρώι έκεινο, ή μίσσις Σουίνυ, ή γρηά οικόνομος του πύργου του "Ελαιγκτον Μάνορ, ήταν δυστυχής, με τη σκέψη πως σέ λίγο θά έπαινε νά είνε ή απόλυτος κυρία του πύργου. Χρόνια τώρα οι ίδιοκίτητα του πύργου, Λαίδη "Ελαιγκτον κι' ό γυιός της, ό νεαρός λόρδος, ζούσαν στό Λονδίνο και μονάχα μία φορά τό χρόνο πήγαιναν γιά ένα μήνα στόν παλιό πύργο τους.

Η μίσσις Σουίνυ όημετοόσε από τά νεανικά της χρόνια στόν πύργο, ώς καιμιάρρα στην άρχή και κατόπιν ώς οικόνομος. Άγαπίοσε τό "Ελαιγκτον Μάνορ, σάν νάταν κτήμα δικό της και γιόριζε την ιστορία του πύργου και τών κειμηλίων του, καλύτερα ίσως κι' από τά ίδια τ' άφεντικά της. Κι' ένω έκανε την πρώτη τουαλέτια της ή μίσσις Σουίνυ, συλλογίζοταν μελαγχολικά πως θά έχανε πια την ήουαχη της, την έλευθερία της.

Έλεια και τραγουδία θ' άνιηχοόσαν πλέον, από τό πρώι ώς τό βράδυ, στις ήουαχες κίθουρας του πύργου, στόν κήπο και στις δένδροστοιχίες του πάρκου.

—Τι άναστάτωσις, θέε μου, στην ήουαχη ζωή μου! άναστέναιε ή οικόνομος.

Η όημερία είχε φθάσει κίολας την προηγουμένη τό βράδυ από τό Λονδίνο και μετά λίγες ώρες θά έρχόταν ή λαίδη "Ελαιγκτον με τό γυιό της. Οι καιλομένοι θά έρχότουσαν στό τέλος της έβδομάδος.

Η μίσσις Σουίνυ φόρεσε μία μεγάλη ποδιά πάνω από τό φέρεμά της. Κατόπιν άνοιξε τη ντουλάπα της και μέσα από μία παλιά κοπελλέρα πήρε μία βούρσα κι' ένα ξεσκονόπανο, τά όποια κρατούσε κρυμμένα εκεί μέσα και σιγά άνοιξε την πόρτα της κάμαράς της.

Ήταν πολύ πρώι ακόμα κι' οι άλλοι όημεράται δέν είχαν σηκωθεί. Προσεκτικά κι' άδύρως γιά νά μη την άντιληφθούν, ή μίσσις Σουίνυ κατέθηκε τις σάκλες και διευθάνθηκε στην κρεββατοκάμαρα της λαίδης "Ελαιγκτον. Ήταν ένα άριστό, εύρύχωρο δωμάτιο, με θαυμασία παλιά επίπλασις. Στή μέση όηπρχε τό πελώριο ξύλινο κρεβάτι με τις τορνευτές κολώνες του, σέ όποιο έπι γενείς δάκλνρες πλάγιαζαν ή πυργοδέσποινα του "Ελαιγκτον. Μέσα στό δωμάτιο αυτό όηπρχε κι' ένα θαυμάσιο τζάκι με ώραιότατες άνάγλυφες παραστάσεις.

Η οικόνομος πήρε μία καρτέκλα και την τοποθέτησε δίπλα στό τζάκι. Κατόπιν άνέθηκε στην καρτέκλα και πίεσε τη μύτη ένεος χερουθείου, πού στόλιζε την κορνίζα του τζακιού. Άμέσως ένα μέρος του τοίχου όπαχώρησε και φάνηκε ένα μικρό άνοιγμα. Στό άνοιγμα αυτό, ή οικόνομος ακαφάλωσε και σκυφή άνέθηκε μερικά σκαλοπάτια. Βρέθηκε τότε μέσα σ' ένα μικρό μυοτικό δωμάτιο. Με ώνή επίπλασις σ' αυτό όηπρχε ένα νιόβη σκεπασμένο με βαρό βελούδινο σέκασμα, ξεχωρισμένο από την πολικαρία και μία καρτέκλα με στροιτά πόνια και ψη/ή ράχη. Τό δωμάτιο αυτό φωτιζόταν από ένα στενό φεγγίτη.

Με κινήσεις πού έμοιάζαν σάν γάδια, ή μίσσις Σουίνυ βούρτσισε τό σέκασμα και τά μαξιλάρια του νιόβητου και ξεσκόνισε την καρτέκλα και τό πάτωμα. Τέλος κάτω από τό προσκέφαλο έβγαλε ένα κτρινομένο από τά χρόνια μαντήλι, γαρνιρισμένο με νταπέλλα. Στή μιά άκρη του, κεντημένο με παράξενη, παλιά βελονιά, όηππνε τό θαυαίκο στέμμα κι' από κάτω δύο ψηφία—C. R. (CAROLUS REX).

Μ' εύλαθεια σάν νά προσκομίζε κάτι ιερό, ή οικόνομος έφερε τό μαντήλι στό γειτη της και τό φίλησε. Κατόπιν τό διπλώσε πάλι προσεκτικά και τό ξανάβαλε στή θέση του. Πήρε τότε τό ξεσκονόπανο και τη βούρσα και σιγά πάντοτε, γιά νά μη την ίδοιν, έπέστρεψε στην κάμαρά της.

Έγαν περάσει πέντε δάκλνρα χρόνια από την ήμεραν πού ή μίσσις Σουίνυ άνακόλυψε τυχαίως την κουφώνα αυτή. Κάποτε πού ξεσκόνιζε τά άνάγλυφα του τζακιού, τό γέρι της πίεσε λίγο πού δυνατό τή μύτη του χερουθι και κατάπληκτη είδε τό άνοιγμα πού σχηματίσθηκε στόν τοίχο.

Δέν άπέκόλυψε σέ κανέναν τό έβρημά της. Κι' έτσι είχε την Ικανοποίησά πού τό έρωμάτι αυτό ήταν άποκλειστικά δικό της. Κάθε μέρα πήγαινε και ξεσκόνιζε τά επίπλα της κρυφάως, πού κάποτε χροσίμεισε, γιά τρις μέρες, ώς καταπόνη σ' ένα βασιλιά. Έπσορες αιδώς είχαν περάσει από την έποχή πού ό βασιλεύς Κάρολος είχε βρη άουλο στό μικρό δωμάτιο του πύργου του "Ελαιγκτον, καταχωκόμενος από τόν άντιπαό του Φαίρφαξ και τό άπόσπασμά του.

Η λαίδη "Ελαιγκτον κι' ό γυιός της έφτασαν στόν πύργο τό απόγευμα. Μία χαριτωμένη νέα τους συνώδευε. Ήταν Άμερι-

κάνε και λεγόταν Λαβίνια Μπλάκ.

Η μίσσις Σουίνυ άπόρησε πολύ, όταν ή κυρία της της είπε ότι ή φιλοξενουμένη της θά κοιμόταν στό Ιστορικό δωμάτιο της λαίδης, στό δωμάτιο πού ήταν προωριμένο γιά κρεββατοκάμαρα της έκάστοτε πυργοδέσποινας. Τι σήμαινε αυτό; Μήπως ό νεαρός λόρδος έπρόκειτο νά παντρευθή με την άμορφη Λαβίνια;

Η οικόνομος συνώδευε ώστόσο τη νέα στην κάμαρά της και βοήθησε στην τακτοποίησά τών ουαρτιών και της ντουλάπας. Η Λαβίνια στό διάστημα αυτό, άλλαξε τό ταξιδιωτικό κοστούμι της μ' ένα κομψό φέρεμα του σπιτιού καικατόπιν πήγε στό σαλόνι, όπου ή λαίδη "Ελαιγκτον κι' ό γυιός της την περιέμεναν γιά τό τσάι.

Η μίσσις Σουίνυ δέν μπορούσε, παρά ν' άναγνωρίση ότι ή μίς Μπλάκ, ήταν άλήθεια μία χαριτωμένη κι' άφελής νέα. Έίχε μιλήσει με καιλωσύνη στή γρηά οικόνομω, χωρίς περιφάνεια, κι' είχε θαυμάσει με παιδική άφέλεια τη θαυμασία θέα από τό παραθύρο της κάμαράς της, και τις μεγαλοπρεπείς αίθουσες του πύργου, με την παλιά άρχοντική επίπλασις τους.

Με προθυμία ή οικόνομος ώδήγησε τη νέα σ' ένα τά διαμερίσματα του πύργου. Η λαίδη "Ελαιγκτον τις συνώδευε κι' αυτή, κι' όταν έφτασαν στή μεγάλη γαλαρία με τά οικογενειακά πορτραίτα, ή οικόδσποινα έβείδε στή νέα τό δικό της πορτραίτο και δίπλα μία κενή θέση στόν τοίχο.

—Κύτταξε, άγαπητή μου Λαβίνια, της είπε, είδώ όπάρχει Ισαία ή θεός γιά τό δικό σου πορτραίτο. Γιατί πρέπει νά ξερέτε, μίσσις Σουίνυ, έξήγησε ή λαίδη "Ελαιγκτον στην οικόνομω, ότι ό γυιός μου είχε μνηστευμένος με τη μίς Λαβίνια Μπλάκ. Τό πράγμα δέν είνε ακόμα γνωστό, τό λέω όμως σέ σάς, γιάτι σάς θεωρώ πια δέν άνήκετε στην οικογένειά μας. Έμια μάλιστα βελία πως θά χαρήτε, άν σάς πώ ότι τ' άγαπητήμένα μου παιδιά σέκίπνται νά έγκατασταθούν όριστικώς στόν οικογενειακό πύργο μας, μετά τό γάμο τους.

Η μίσσις Σουίνυ συγχαρήκε τη νέα και τη βεβαίωσε με λίγες τυπικές λέξεις γιά την άφοσίωσή της. Άλλά σάν βρέθηκε κατόπιν μόνη της στην κάμαρά της, δέν υπόρσε νά συγκρατήση δυο χονδρά δάκρυα πού κόλλισαν στά μάγουλά της. Τελείωσε! "Από δώ και πέρα δέν θάταν, παρά ή οικόνομος του πύργου. Άλλα ή μάζεσε τους πρώτους μενέξεδες και τά πρώτα τριαντάφυλλα του κήπου. Όστε θά υπορσέ πια νά ξεπιλώνεται σέ μία πολυθρόνα για νά διαβάζη την έφημερίδα της, πότε στή μία ταράτσα, πότε στην άλλη. "Ο! πώσο τη μισούσε τη Λαβίνια Μπλάκ, τη νέα αυτή, πού θά γινόταν ή πυργοδέσποινα του "Ελαιγκτον.

Πέρασαν έξη μήνες από τότε. Και μία μέρα, ό λόρδος "Ελαιγκτον πήγε κι' έγκαταστάθηκε στόν πύργο με τη γυναίκα του. Σοβαρά μά άξιοπρεπή, ή μίσσις Σουίνυ έκτελούσε πρόθυμα τά καθήκοντά της. Άδικα ώστόσο ή νεαρά κυρία της προσπαόσε με την καιλωσύνη της νά κερδήσ η συμπάθεια και την έμπιστοσύνη της γερόντισσας αυτής. Πάντως, στις έρωήσεις της Λαβίνιας, ή μίσσις Σουίνυ άπαντούσε πρόθυμα, ίδίως όταν ή νέα ζητούσε πληροφορίες γιά τά διάφορα κειμήλια του πύργου, γιά την ιστορία του και τούς βρούλους του. Μία μέρα ή Λαβίνια, ψάχνοντας στά άρχαιά της βιβλιοθήκης του πύργου, βρήκε κάποιο παλιό ήμερολόγιο και είπε στή οικόνομω.

—Βρήκα κάτι πολύ ένδιαφέρον, μίσσις Σουίνυ. Βρήκα τό ήμερολόγιο της λαίδης Οδρουσούλα. Άκούσατε τί γράφει, ίσως υπορσείτε νά τό έξηγήσετε:

«7 Ιουλίου 1646.—Σήμερα έκρημα είδώ κάτι πολύτιμο. Ο Θεός βοηθός έ!

8 Ιουλίου 1646. — Ο λόρδος Φαίρφαξ ήθε σήμερα με στρατό. Άπάντησα με θάρρος στις έρωήσεις του. Δοξάζω τό Θεό γιάτι δέν άπεκατέφηθ ό εθνωσμένος μου.

10 Ιουλίου 1646. — Η κορυφή άνωξε σήμερα και τό πωλύτιμο κόσμημα, πού είχαν έμιαστυθή στή φύλαξή μου, δέν βρισκται πια είδώ. Νά δώση ό Θεός νά βρισκται τόρα σέ ασφάλεια...».

—Τι καταλόσθαινε σπ' αυτά τά λόγια, μίσσις Σουίνυ; ρώτησε ή νέα.

—Μά φαντάζομαι πως με τις λέξεις «ΘΗΣΑΥΡΟ» και τό «ΚΟΣΜΗΜΑ», ή λαίδη Οδρουσούλα θά έννοή τόν βασιλιά πό κρυμψε κάποτε στόν πύργο.

—Έτσι είνε ασφαλώς! Είνε γεγονός ότι κάποτε ό βασιλεύς κρυφθηκε είδώ. Θά όπάρχη λοιπόν κάποια μυστική κρύπτη. Πού όμως; Δέν ξέρετε;

—Όχι, δέν γνωρίζω, μιλαίδη! είπε ή οικόνομος, χωρίς νά τολμηση ν' άντικρύσει τό έξεταστικό βλέμμα της νέας.

—Εσείς πού ζήσατε όλη σας τη ζωή είδώ μέσα, έπέμεινε ή

Λαβίνια, δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ βρῆτε, ἢ ν' ἀντιληφθῆτε καμμιὰ κρυφώνα;

—Ὅχι, κυρία, ἀπάντησε ἡ γρηὰ μὲ πετσά.

—Γιατὶ δὲν ἔχετε συμπόθεια σὲ μένα; τὴ ρώτησε ξαφνικά ἡ Λαβίνια.

—Ἐγώ; ὦ, μιλαῖδη. Πῶς τὸ φαντασθήκατε αὐτὸ; τραυλοε ἡ οἰκονόμος.

—Ναί, ναί! φώναζε ἡ νέα. Τὸ ἔχω καταλάβει ἀπὸ καιρὸ. Προσπάθησα νὰ σὰς κάνω νὰ μ' ἀγαπήσετε, μὰ σὰς μ' ἀποκρούετε! Τὶ σὰς ἔκανα; Μιλήστε μου ἐλεύθερα. Εἶμαι Ἄμερικανὴς κί' ἀπομένως δημοκράτης! Τί συμβαίνει;

—Ἀλλὰ τίποτε, μιλαῖδη! Εἶμαι πάντα πρόθυμος νὰ σὰς ὑπηρετώ...

Ἡ Λαβίνια δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ὡστόσο, τὴ λυποῦσε ἡ συμπεριφορὰ τῆς οἰκονόμου, καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ λόρδος Ἐλουινγκτον βρῆκε τὴ γυναῖκα του μελαγχολική.

—Ἄν σὲ στενοχωρῆ ἡ μίσση Σουίνου, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ὁ νέος, θὰ τὴν ἀντικαταστήσουμε. Θὰ τῆς παραχωρήσω τὸ σπιτάκι τοῦ πάρκου γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὰ γράματά της, καί...

—Ὅχι, ὄχι. Θὰ ἦταν φοβερὸ χτύπημα γιὰ τὴν καλὴ γερουτίσσα, ἀπάντησε ἡ Λαβίνια.

Κί' ἔτσι ἡ μίσση Σουίνου διατήρησε τὴ θέα της.

Ἐνα βράδυ πού ὁ λόρδος Ἐλουινγκτον ἔλειπε ἀπὸ Λονδίνο, συνέβη τὸ μεγάλο κακὸ! Ἡ νέα πέραζε τοῦ πύργου, μὰ προυθῆκε πού εἶχε γίνει κατὰ τίς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου οὐδῶνος αἰῶνος, ἔπισσε φωτιά ἄνωστὰ κουδουνοῦσα ἀντηχοῦσα μέσα στὸ σπιτί. Ὅλοι ἦσαν ἀνάστατοι, φλόγες ἔβγαυαν ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ πυκνὸς καπνὸς γέμισε τὰ δωμάτια. Μέσα στὴ μέση τοῦ μεγάλου χώλου στεκόταν ἡ λαῖδη Λαβίνια, μὲ τίς μεταξωτὲς πιτζάμες της καὶ ψύχραμη ἔβινε διαταγὲς στοὺς τρομοκρατημένους ὑπηρετῆς.

Ἡ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία εἶχε καταστραφῆ καὶ ἡ λαῖδη δὲσάξε νὰ σφερῆ νὰ σπεύσῃ τὸ Κάρλτον Μάνορ, καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ ἀπὸ κεῖ στὸν πυροσβεστικὸ λόχο, καὶ στὸ λόρδο Ἐλουινγκτον. Κατόπιν φρόντισε μόνη της γιὰ τὴν κατάσβεση τῆς φωτιάς.

Ἀκούραστη ἡ λαῖδη, βρισκόταν στὰ πόδια ἐπικίνδυνα σημεῖα. Μάταια ὁ γερο-βαλαμητόλος προσπάθησε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ καὶ νὰ τὴν πείσῃ πὸς ὀδίκια ἔχονταν τὴν ὥρα τους, κί' ἔτσι ἦταν προτιμότερο ν' ἀρχίσουν νὰ μεταφέρουν τὰ ἔπιπλα σὲ ἄσφαλὲς μέρος. Ἡ Λαβίνια ἐπέμεινε. Ἦθελε νὰ σώσῃ τουλάχιστον τὸ παλιό, τὸ ἱστορικὸ τμήμα τοῦ πύργου Ἀναμαλλιασμένη, μονιτζουραμένη, μὲ τίς πιτζάμες της μουκαμμένες ἡ τολμηρὴ νέα ἐμφόγωνε τοὺς ἄλλους μὲ τὸ παράδειμά της. Ὁλόκληρη ἡ νύχτα πέρασε ἔτσι. Κάθε τόσο γκρεμιζόντουσαν δοκάρια καμμένα, παραθυρόφυλλα κί' ἔπιπλα. Κί' ἀκατάπαυστα, ἀκούραστα, κυρία καὶ ὑπηρετῆς, πάλευσαν μὲ τίς φλόγες, προσπαθοῦσαν νὰ τίς ἐμποδίσουν ν' ἀπλωθοῦν περισσότερο. Τέλος ἔφτασαν ἡ ἀντλίες μὲ τοὺς πυροσβέστες καὶ τότε μόνιχα σταμάτησε τὸ κακὸ. Ἀλλὰ ὁλόκληρη ἡ νέα πτέρυξ τοῦ πύργου εἶχε γίνει παρανόλιμα τῆς φωτιάς. Τίποτε δὲν ἀπόμεινε, παρὰ οἱ τοίχοι...

Ἀναγκάστηκαν τότε νὰ μεταφέρουν τὴ Λαβίνια λιποθύμη στὸ κρεββάτι της καὶ νὰ καλέσουν τὸν γιατρό. Τὰ χέρια της καὶ τὰ μέρητά της εἶχαν ὑποστῆ σοβαρὰ ἐγκαύματα. Τρομερὸ ἀνήσυχος ὁ λόρδος Ἐλουινγκτον, ἔφτασε στὸν πύργο κατὰ τὰ ἑξομωμάτια κί' ἔτρεξε κοντὰ τὴν οὐζούγγο του.

...Μέσα στὴ φυσιοσφαιρὴ τῆς πυρκαϊῆς, δὲν εἶχαν προσέξει ὅτι ἡ μίσση Σουίνου εἶχε γίνει ἄφαντη. Ὄταν τὴν ἀναζήτησαν κατόπιν, δὲν τὴν θρῆκαν πούθενά. Τί εἶχε γίνει λοιπὸν ἡ παράξενη γρηὰ οἰκονόμος;

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες. Βαρειὰ μυρωδιὰ πτώματος εἶχε γεμίσει τὰ διαμερίσματα τοῦ πύργου. Ἀπ' τὴ μυρωδιὰ αὐτὴ ὁ δημοφύμενος ὁ λόρδος καὶ ἡ οὐζούγγο του, ἀνακάλυψαν ἕνα πρῶτὴ τὴν κρυφώνα τοῦ πύργου. Ἡ μίσση Σουίνου βρισκόταν ἐκεῖ μέσα νεκρή, κρατώντας στὰ χέρια της τὸ μαντῆλι τοῦ βασιλέως, πού κατοίχησε ἄλλοτε αὐτὸ μουσικὸ αὐτὸ καταφύγιο...

Ἡ παράξενη γρηὰ εἶχε δηλητηριασθῆ, ἀφοῦ ἔβαλε φωτιά στὸν πύργο, στὸν πύργο της, πού τὸν θεωροῦσε τόσα χρόνια δικό της, καὶ πού μὲ ἐξένη, μὲ Ἄμερικανίς, εἶχαν ἔρθῃ τελευταῖα νὰ τῆς τὸν καταπατήσῃ, νὰ τῆς τὸν κλέψῃ!...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σὰς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» ἀρχίζουν ἀπὸ τοῦ τεύχους αὐτοῦ τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν σειρῶν περιφημῶν ἀριστοτεχνημάτων τῆς ἑξῆς φιλολογίας.

Τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῆ δωρεάν στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον ἀσθηματικὸν ἀριστοτεχνημα τοῦ ΑΛΦΩΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ ἀριστοτεχνημα αὐτὸ πρέπει ν' ἀποκόψετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοφύμενων εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς ὅλης δεξιάων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὴ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἐτσι, μ' ἕνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἐν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, θ' ἀποκτήσετε ἕνα τόμον κομψόν, ἐκ 300 περίπου σελίδων, θ' ἀποκτήσετε τὸ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ἀνομιάσθη τὸ ἔργον τοῦ Ἀλφώνς Κάρ, τὸ ὁποῖον σὰς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσταις μας θὰ προσκομίζον τὰ 4 δεξιά καὶ τὰς 8 δραχμάς εἰς τὸ ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὸ βιβλίον των.

Μετὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀριστοτεχνημα, θὰ χαρίσομε στοὺς ἀναγνώστας μας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ἕτερα ὑπέροχα ἀσθηματικὰ ῥωμάντζα.

“ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Τοῦ ΑΛΞΣ. ΔΟΥΜΑ, ἠλοῦ

“ΤΗΝ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

κλπ. κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Ἀποκτάτε ΔΩΡΕΑΝ τὰ ἀριστοτεχνήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ἀγοράζοντες ἀπλῶς τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴν «Οἰκογένειαν».

Τὰ δεξιά δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἑξαφύλλου.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ὄταν κάμετε μιὰ ἐπίσκεψιν, προσέχετε πολὺ τὰ ἑξῆς: Πὰ μπαινετε στὸ σαλόνι ἀβορβίβης καὶ προσέχοντες νὰ μὴ ἀκοντόψετε πανοὶ σὲ κανένα ἔπιπλα. Εἶνε πιθανόν τὸ παρκέτὸ εἶνε πολὺ γυαλισμένο καὶ αὐτὸ νὰ κῆνη τὰ χαλκία νὰ γλυστροῦν. Γι' αὐτὸ, προσέχετε νὰ μὴ περπατήσῃτε βιαστικά καὶ πᾶστε Ὁ κύριος, μπαίνοντας σ' ἕνα σαλόνι, θὰ ἔχη πάντα θγαλμένο τὸ δεξί του γάντι, γιατί δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὄσση γαντωμένο χερί στήν κυρία.

Ἄν δὲν τὸν δεχθοῦ, θ' ἀφήσῃ ἕνα ἐπισκεπτήριο γιὰ τὴν κυρία κί' ἕνα γιὰ τὸν κύριο, τσακισμένο στή μιὰ γωνία. Ἄν κῆνη τὴν ἐπίσκεψιν κυρία, θ' ἀφήσῃ ἐπισκεπτήριο μόνον γιὰ τὴν κυρία τοῦ σπιτιοῦ. Σὲ ἑορτῆς ὑποδοχῆ νὰ στείλωμε καὶ ταχυδρομικῶς τὰ ἐπισκεπτήριά μας μέσα σὲ ἀνοιχτὸ φακελλάκι, γράφοντες δὲ ἔπάνω καὶ δω-τρία λόγια ἢ ἀρχικά Π. γ. Ε. Ν. Ε. δηλαδὴ «εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος». Ἡ Ε. Π. δηλαδὴ «εἴτη πολλὰ». Ἡ «μὲ εὐκρινεῖς εὐχὰς» κτλ.

Ἡ κυρία δὲν ἀναποθεῖ ποτὲ ἐπίσκεψιν σὲ κύριο.

Ὁ ἐπισκέπτης πρέπει νὰ περιμένῃ ν' ἀνοίξῃ πρῶτος τὴν κουβέντα αὐτὸς πού τὸν φιλοῦνε σπιτί του. Ἀς τὸ ἔχουν ὅπ' ἔβην λοιπὸν οἱ οἰκοδεσπότης.

Ἄν παηθοῦν χαρτί, ἄς μὴ λημονοῦν οἱ παίζοντες ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίζου μὲ πάθος: Πὰ μὴ θυμωθῶν ὅταν χάσουν, ὅτε νὰ χαίρονται ὅταν ἐερθῶν. Στὸ παιγνίδι χρειάζεται μεγαλὴ λεπτότη καὶ καμμιὰ ἔξωτερσκειοσ τῶν ἀσθημάτων μας. Γι' αὐτὸ, ὅπως δὲν μπορεί νὰ εἶνε ἀπόλυτος ψύχραμος, προτιμότερο νὰ μὴ παίζῃ. Ἰδίως ἡ κυρία πρέπει νὰ προτιγῶν ἀκόμη πὸς πολὺ καὶ νὰ μὴ ἔχουν κανενὸς ἑθῶς συναλλαγῆς μὲ κύριους. Τὰ κορίτσια ἄς ἀποφεύγουν τὴν χαρτοπαίξιαν.